

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1634/2024
26.06.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Бранка Станића и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Милановић, адвокат из ..., против тужене Опште болнице „Др Радивој Симоновић“ са седиштем у Сомбору, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 441/24 од 18.03.2024. године, у седници одржаној 26.06.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 441/24 од 18.03.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 441/24 од 18.03.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П1 886/21 од 12.12.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилца тражила да се обавезе тужена да јој на име топлог obroка и регреса – разлике укупне зараде за период од 01.08.2018. године до 31.08.2021. године исплати износ од 206.882,28 динара са законском затезном каматом од 07.07.2023. године до исплате и износ од 71.049,43 динара на име затезне камате обрачунате до 06.07.2023. године, као и да се обавезе тужена да јој накнади трошкове парничног поступка са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 441/24 од 18.03.2024. године, одбијена је жалба тужиле и потврђена првостепена пресуда у одбијајућем делу и делу којим је одређено да тужилца сноси своје трошкове поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилца је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и битних повреда одредаба парничног поступка, са позивом на члан 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови из става 1. овог члана за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној јер у конкретном случају, узимајући у обзир врсту и природу спора, садржину тражене судске заштите и начин пресуђења не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, за уједначавањем судске праксе, нити потреба новог тумачења права. Дати разлози одлука нижестепених судова о одбијању тужбеног захтева у складу су са закључком усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 05.07.2022. године и постојећом судском праксом Врховног касационог суда и Врховног суда у тумачењу и примени релевантог материјалног права, а код утврђења да је тужилци која је запослена у јавној установи исплаћивана плата у чијем коефицијенту је садржана накнада трошкова за исхрану у току рада (топли оброк) и регреса за коришћење годишњег одмора у смислу члана 4. став 2. Закона о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“, бр. 34/2001...123/21), како су то правилно закључили и нижестепени судови. Тужилца се у ревизији позвала на једну одлуку овог суда с намером да поткрепи тврдњу о постојању различитих судских одлука у истој чињеничноправној ситуацији као у конкретном случају. Међутим, одлука на коју се ревидент позива с обзиром на то да се ради само о једној одлуци највише правне инстанце не може се тумачити као израз устаљене судске праксе.

Из наведених разлога нису испуњени услови да се у овој правној ствари прихвати одлучивање о ревизији тужилце као изузетно дозвољеној, па је на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни суд одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате неисплаћених трошкова топлог оброка и регреса поднета је 06.09.2021. године. Вредност предмета спора је 397.249,31 динара, који износ очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање у коме вредност предмета спора не прелази законом прописани имовински цензус за дозвољеност ревизије, то је Врховни суд нашао да је ревизија тужилце недозвољена на основу члана 403. став 3. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац,с.р.**

За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић